EN SANG FRA Livet

LIVA WEEL

Lolland SYNGER

Projektet er støttet af sundhedsstyrelsens Covid 19 aflastningspulje.

SUNDHEDSSTYRELSEN

Gå med i lunden

Det er nat, og vækkeuret tikker sit tak,
nattergalen slår det høje C.
Hvad skal man så? Skal man i seng?
Nej, man skal gi' sit hår en gang lak
og så si': Min ven, hvor skal vi hen?

Gå med i lunden så spidser vi munden
og fløjter den gamle sang om kærlighed.
Lad skoven skælve, og klokken slå ell've,
og månen og mælkevejen drysse ned.

Vi er kun dig og mig, mig og dig
til at gå i takt
og hvis du klemmer mig, glemmer jeg,
hvad mor har sagt.
Gå med i lunden, så spidser vi munden
og fløjter den gamle sang om kærlighed.

Du og du og navnlig du, som breder dig der
det er vist et kys, du trænger til.
Det skal du få, ikke hos mig,
men hos, ja, hvilken pige, du vil.
Tag blot hendes hånd
og sig så så'n:
Gå med i lunden ...

Fra filmen »Odds 777«, 1932
Musik Kai Normann Andersen tekst Børge og Arvid Müller

Tag og kys det hele fra mig

Det er meget muligt by'n har tårne på,
men det mor' mig altså mer' en mor'n at gå
i de dæmringslyse gader hjem fra Adlon,
møde første morgenmænd og sidste natvogn.
En fuld mand med sin sang,
en ismand med sin stang,
da'en i gang,
tag og kys det hele fra mig.
De første nette pi'er,
de sidste lette pi'er,
trætte pi'er,
tag og kys det hele fra mig!
Jeg syn's at dagen netop ender så kønt,
sådan med morgenstemning, sollys og grønt.
Byens konkyliesang,
den københavnske klang,
lyt engang!
Tag og kys det hele fra mig!

Sikkert nok er by'n et væm'ligt sladderhul,
pressen er i hvert fald tem 'lig smadderfuld.
Lad dem leve Olsen, Madsen, Ped'rsen, Sør'nsens,
de må lev' for mig med hvem de vil hos Jør'nsens.
Om Hansens kone har
lidt knas med Jensens far
det' kun rart,
tag og hils dem alle fra mig.
Og mon en kvinde kan
omgås sin forrig' mand?
Ja for fand'n,
tag og kys dem alle fra mig!
Der er for meg'n moralsk besværlighed til.
Kys I hinanden! Det er kærlighed til.
Hvad folk de laver samm'n,
det er kun fryd og gamm'n,
ja og amm'n,
tag og kys dem alle fra mig!

Åh, hvor jeg, ih, hvor jeg, uh, hvor jeg vil!

1.En stjerne faldt, en ugle skreg,
der er ild i månen,
den er alt så nærmest,
hvad man kalder 12.
Der sidder du, her sidder jeg,
det er logisk,
men der er den forskel,
jeg er varm, og du er kold.

Et lille kys eller to, det må der til.
Åh, hvor jeg, ih, hvor jeg, uh,
hvor jeg vil!
Mit ho'de finder du her,
kælent på skrå.
Åh, hvor du, ih, hvor du, uh,
hvor du må!
Det haster, det haster.
El's på en anden øjnene jeg kaster.
Et lille kys eller to, det må der til.
Åh, hvor jeg, ih, hvor jeg, uh,
hvor jeg vil!

2. Du unge mand, du unge kvind´
Alle I som lytter, og som trænger til
et godt og kærligt råd,
hvis I går ud i måneskin,
bør I nænsomt hviske
li'som jeg hver gang
I syn's der mangler no'et!

Et lille kys eller to, det må der til.
Åh, hvor jeg, ih, hvor jeg, uh,
hvor jeg vil!
Mit ho'de finder du her,
kælent på skrå.
Åh, hvor du, ih, hvor du, uh,
hvor du må!
Jeg skælver, jeg skælver.
Bag panden hede tanker
der sig hvælver.
Et lille kys eller to, det må der til.
Åh, hvor jeg, ih, hvor jeg, uh,
hvor jeg vil!

3. Mit sind er stemt
for mere sang,
der kan ikke siges nok om kærlighed,
og hvad der følger med.
Hvad mener I
om nok engang
vi sku' nappe disse kære strofer,
før vi atter ta'r afsted.

Et lille kys eller to, det må der til.
Åh, hvor jeg, ih, hvor jeg, uh,
hvor jeg vil!
Mit ho'de finder du her,
kælent på skrå.
Åh, hvor du, ih, hvor du, uh,
hvor du må!
Jeg flammer, jeg flammer,
sørg for at det er munden her,
du rammer.
Et lille kys eller to, det må der til.
Åh, hvor jeg, ih, hvor jeg, uh,
hvor jeg vil!

Fra filmen »De blå drenge«, 1933
Musik Kai Normann Andersen.
Tekst Børge og Arvid Müller

Sig de ord du ved

Ja, jeg er gal,
men du er bare mandfolk og brutal.
Det morer dig, at jeg er skinsyg.
Din plan er vel at gør' mig sindssyg.
Du ler! Du har det bare rart.
Du glemmer vel, hvor jeg er sart.
Min ven! Hvorfor la'r du mig lide?
Ta' alting i dig, gør mig blid.

Sig de ord du ved,
som hver gang er ny, og som ta'r mig.
Tal om kærlighed.
Jeg elsker at tro, at jeg har dig.
Glem at jeg var vred
og sig at det kun er os to.
Lad mig tro dig.

Hvor ku' du dog?
Nej du får aldrig mere lov!
Jo, du skal nok få lov alli'vel.
La' vores ny forsoning blive
så sød og god som første gang,
da vi to skændtes natten lang.
Hvorfor kan elskov ikke stige
fra dag til dag ustandselig ?

Sig de ord du ved,
som hver gang er ny, og som ta'r mig.
Tal om kærlighed.
Jeg elsker at tro, at jeg har dig.
Glem at jeg var vred
og sig at det kun er os to.
Lad mig tro dig.

A.B.C.-visen

A. B. C. D.
Lyset at se.
Mors bryst er tungt
og hvidt.
Snevejr. De første skridt.
Eventyr. A. B. C.
A. B. C. D.

E. F. G. H.
Uret forstå.
Skrivning og geografi.
Og reguladetri.
Få prygl og selv at slå.
E. F. G. H.

I. J. K. L.
Den første gæld. Venskab
og arbejdskald.
Weltschmerz
og syndefald.
Munter alligevel.
I. J. K. L.

M.N.O.P.
Rejse og se.
Følge den røde tråd.
Kone og barnegråd.
Virksomhed og ide. M.N.O.P.

Q. R. S. T.
Ansvar og magt.
Frugt af den tid, der gik.
Indsigt og overblik.
Afgrøden sammenbragt.
Q. R. S. T.

U. V. X. Y.
Komme i ly.
Visdom og varetægt.
Helbred. Den yngste slægt.
Blive som barn på ny.
U. V. X. Y.

Z.Æ.0.Å.
Jorden at nå.
Lukke den runde ring.
Alting og ingenting.
Hvid i sin grav at gå.
Z. Æ. 0. Å.

Melodi: August Pohlenz
Tekst: Mogens Lorentze

Nå

Vores livs sejlads imellem bord og seng,
mad og elskov, hvile, had og sød forsoning
 - skal den skildres i et ganske kort refræn,
må det gøres med en vekslende betoning.
Det gør vi så.
Hvad skal vi ta?
Det lille *Nå!*

Man har stået engang ved store menn´skers knæ
som et lille, utæt, snottet, sjovt spektakel.
Og de sa´e, at no´et var mam og no´et var bæ.
Voksnes ord var et mirakuløst orakel.
Der stod man så
og lytted spændt.
Så sa´e man *Nå!*

Man gled ind på skolens sure bænkerad.
Bare gab! Så passer læreren kundskabspumpen
med tortur som ligninger af tredje grad.
Man fik hård hud dels på sjælen dels på rumpen.
Der sad man så
og gloede dumt.
Så sa´e man *Nå.*

Skolen påstod, man fik børn fra bi til bi,
men fra trappegangen vidste vi det hele.
Med uvidenhedens posekiggeri
var vi tidlig vel bevandret i de dele.
Der stod man så
og lytted´ fromt
Så sa´e man *Nå.*

Og så viste det sig dog, at det var skønt:
to alene menn´sker mellem jord og himmel,
fryd og pine, skyernes flugt i blåt og grønt,
og man glider i hinandens afgrund - svimmel.
Hvad sa´e man så
forventningsangst?
Så sagde man *Nå.*

Men som moden kvinde kender man sit værd,
og man spejler det præcist i mændenes blikke.
Hvad de vil- hvad de er til- og alt det dér.
Og man stiller selv sit krav. Man leger ikke.
Der står man så!
Et skulderkast -
Så sir´man *Nå!*

Og så sker det nok en dag, hans smil bli´r koldt.
Han er fri naturligvis. Man gør sig munter.
Det er bristet, det man gik og troede holdt.
Alt er ble´t til ingenting på få sekunder.
Der står man så
og fryser lidt.
Og hvisker *Nå.*

Men engang skal også smerten være slut.
Det bli´r endnu hård´re, end da glæden bristed.
Det er svært at se alt fortsat uafbrudt,
søge trøst i andres leg med det, man misted´.
Det må man så -
Et stille smil
Et venligt *Nå.*

Ikke se for langt tilbage eller frem!
Leve, mens man lever, være no´et for nogen.
Se hvor lystigt unge par går sammen hjem.
De har glemt det hele - også risikoen.
Hvad gør vi så?
Vi ta´r et kys!
Ja - gør det! - *Nå!*

Tekst: Poul Henningsen - Melodi: Bernhard Christensen

Man binder os på mund og hånd

H

1.
Gribe efter blanke ting
vil hvert et lille grådigt barn.
Binde andre med en ring
gør man som helbefarn.
Tænk, hvor har man stået tit
og delt et vinduesparadis.
Helle, helle, det er mit!
Og livet går på samme vis.
Man binder os på mund og hånd
med vanens tusind stramme bånd
og det er besværligt, at flagre sig fri
Vi leger skjul hos en som ved
at skærme os mod ensomhed
med søde kontrakter, vi luller os i.
Kunne vi forbyde de tre ord:
Jeg lover dig
var vi vist i kærlighed på mere ærlig vej.
De ord, vi svor med hånd og mund,
de gælder kun den korte stund
til glæden er borte og alting forbi.

2.
Kærlighed og ægteskab
hvad kommer de hinanden ved?
Kedsomhedens tomme gab,
til kæben går af led.
Elskov er den vilde blomst -
i gartnerhænder går den ud.
Skærmet får den sin bekomst,
men blomstrer hedt i storm og slud.
Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusind stramme bånd
men ingen kan ejes. Vi flagrer os fri.

I alle kærtegn er en flugt
de røde sansers vilde flugt
fra pligternes tvungne fortrampede sti.
Du må ikke eje mig, jeg ejer ikke dig.
Alle mine kys er ikke ja og ikke nej.
De ord, vi svor med hånd ord mund,
de gælder kun den svimle stund
det netop er kysset fra dig jeg kan li.

3.
Møde hvad der venter os
og ingen ve, hvordan det går-
Bare skæbnen uden trods
hvad der så forestår
Glad ved hver en venlighed,
men uden tro at det bli´r ved.
Søge fred, i det vi véd
at vi har ingen krav på fred.
Man binder os på mund os hånd,
men man kan ikke binde ånd
og ingen er fangne når tanken er fri.
Vi har en indre fæstning her,
som styrkes i sit eget værd,
når bare vi kæmper for det, vi kan li´
Den, som holder sjælen rank, ka´ aldrig blive træ
Ingen ka´ regere det, som vi bestemmer selv
Det lover vi med hånd og mund
i mørket før en morgenstund,
at drømmen om frihed bli´r aldrig forbi.

Komponist: Kaj Normann Andersen

Tekst Poul Henningsen 1940

I dit korte liv

Tilgi´ jeg sir et letsindigt ord.
Det er klogt,
at I forstår det straks.
Bare en hyldest til denne jord,
for vi har jo kun den samme slags.
Verden har nu hadet mer´ end
nok.
Vi kan kun besvare med at elske.
Selv i den jordiske kærlighed
findes våben mod et ragnarok.

I dit korte liv
er hver time dyr,
hvert sekund et dyrt sekund.
Du glemmer vel ikke,
at årene ry´er.
Se på dit ur:
Viserne fly´er.
Hold dig vågen ven.
Vores lille liv
sluttes inde af en søvn.
Vi er af samme stof,
som drømme gøres af:
det store tomme rum.

Alle som påstår, der findes mer´,
Gi´r os veksler uden underskrift.
Men´sket har dyrket en hob ideer
som erstatning for naturlig drift.
Enkel er din skæbnes smukke lov:
Hvert atom forlanger,
du skal leve.
Men´sket blev men´ske
i kærlighed
gjort i elskov - ja det blev vi dog.

I dit korte liv
er det meste spildt.
Tænk igennem punkt for punkt.
Bedøm du det kun selv
og bedøm det kun mildt:
Håndtryk blev glemt,
chancer blev spildt.
Hold dig vågen ven.
Hvorfor sove nu
i den lyse sommernat ...
Det haster med det kys.
Den kommer, før du tror,
den drømmeløse søvn.

Melodi: Kai Normann Andersen -
Tekst: Poul Henningsen

Sunget af Liva Weel i
Dagmarrevyen 1941.

Glemmer du

Glemmer du, så husker jeg det ord for ord
Alting brast, men det gør heller ikke spor
Minderne har jeg da lov at ha'
Dem kan du aldrig, nej aldrig ta'

Husker du - de tanker som os sammen bandt?
Husker du - de glæder, som vi sammen fandt?
Hver en dag, og hver en time har jeg talt
Glemmer du, så husker jeg - alt

Livet er et kort sekund
et med både godt og ondt
Tror man, eller håber man, så skuffes man
Livets viser drejer sig, man mødes, og skilles

Først en sød og yndig leg
Ak, så går man hver sin vej
Jeg er gået fra dig du, skønt jeg holder af dig, du
Derfor siger jeg til dig:

Glemmer du, så husker jeg det ord for ord
Alting brast, men det gør heller ikke spor
Minderne har jeg da lov at ha'
Dem kan du aldrig, nej aldrig ta'

Husker du - de glæder, som vi sammen fandt?
Husker du - de tanker som os sammen bandt?
Hver en dag, og hver en time har jeg talt
Glemmer du, så husker jeg - alt

Melodi: Kai Normann Andersen
Tekst: Børge og Arvid Müller
samt Dan Folke.